

Izhaja:

10., 20. in 30. dan vsakega meseca.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 10 kr. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto za bolj premožne 2 goldinarja; za manj premožne rodoljube pa 1 gld. 50 kr.

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvu „Mira“ v Celovcu.

Leto XI.

V Celovcu, 30. junija 1892.

Štev. 18.

Upitje krivice.

Grozen krik in vrišč je zdaj po vseh nemško-liberalnih časnikih zoper nas uboge Slovence. Prvi je zacvilil znani slovonožirec baron Dumreicher pri zborovanju nemškega šulferajna na Dunaju. Mi smo mislili takrat, da je mož ob pamet, ko je tarnal in tožil, da so Nemci v zadnjem času strašne udarce dobili od Slovencev, in da je v Avstriji vse zoper Nemce, karkoli ima kaj moči in veljave. Kakor smešna je druga trditev, tako neresnična se nam je zdela prva, kajti nismo se mogli domisliti, kakošne „udarce“ bi bili Nemci v zadnjem času dobili. Dumreicherjevo na-pomagaj-klicanje se nam je toraj zdelo, kakor upitje blaznega človeka, in mislili smo, da se nihče ne bo zmenil za to. Prišlo pa je drugače: stvar je bila že dognana. Oglasil se je tudi Celjski poslanec dr. Foregger in začel enako odurno in lažljivo žalostinko peti. Najbrž so pritiskali tudi koroški poslanci, in tako so kričali iz Koroške in Štajerske prisilili liberalne poslance iz drugih dežel, da morajo z njimi potegniti zoper Slovence. Zdaj so dobili vsi liberalni časniki povelje, da so zagnali strašen krik, češ, kako grozno se Nemci zatirajo na Koroškem (!), Štajerskem in Kranjskem. Nemškim liberalnim poslancem se je v teh listih zabičalo, da morajo vlado oestro prijeti in jej vsako podporo odreči, če bo Slovence božala. (?) in Nemce „zatirala“. (!) Res so se voditelji liberalcev že pripravljali, da bi šli nad ministra Taaffeja in mu postavili revolver na prsi, da mora po njih željah vladati, če ne, mu bodo hudo nagajali in nasprotovali. Taaffe jim je pa nalašč zbolel, da ne morejo do njega; zdaj morajo čakati, da mu odleže, do tje se bo njih „jeza“ nekoliko ohladila. Češki in poljski listi se norčujejo iz te „hude jeze“ nemških liberalcev in pravijo o njih, da se jim ta bolezen rada povračuje, da pa nikoli ni prav nevarna. Tudi mi sodimo tako, da se bodo gospodje Plener, Heilsberg in Steinwender že še pomirili, tudi potem, ko bi se jim Taaffe nič ne podal. Sami vejo, da to, kar oni tirjajo, je gola krivica. Njih „jeza“ ni sveta jeza pravičnega, ampak ošabnost in gospodoželjnost krivičnika; tulenje njihovih časnikov je upitje krivice.

Če človek ta njih krik in vik sliši, mislil bo, da mi Nemce kar žive deremo. Ktere so pa toraj

tiste muke in krivice, ki jih morajo Nemci od nas Slovencev trpeti? Čujte in smejajte se:

1. Celovškemu in Celjskemu magistratu se je ukazalo, da morata tudi slovenske uloge prejemati. 2. Okrajnemu glavarstvu v Beljaku se je ukazalo, da mora slovenske uloge prejemati in na nje tudi po slovensko odgovarjati. 3. Občini v St. Jakobu se je dovolila slovenska šola. 4. Dvorni svetovalec Abram, rojen Slovenec, je dobil imenitno službo pri pravosodnem ministerstvu.

To so tisti strašni „udarci“ za Nemce, o katerih je Dumreicher govoril in o katerih je zdaj toliko vrišča in krika po liberalnih časnikih. Zdaj pa vprašamo vse pametne in poštene ljudi: kje tiči v zgoraj naštetih rečeh kaka krivica za Nemce? Na Kranjskem je malo Nemcev, in vendar če kdo na okrajno glavarstvo ali na Ljubljanski magistrat po nemško piše, mora se uloga sprejeti in mora se mu nemško odgovoriti. Če pa kdo slovensko piše, temu se slovensko odgovori. Zakaj bi pa na Koroškem ne smelo veljati, kar na Kranjskem velja? Slovenec svoje davke plačuje, kakor Nemec, zakaj bi ne imel pravice, da gosposke z njim občujejo v njegovem slovenskem jeziku? In če kaka uradnija Slovincu slovensko odgovori, kako škodo ima Nemec pri tem? Saj se bo njemu zmirom po nemško pisalo, kaj ga to skrbi, kako se Slovincem dopisuje?! Če je katoliško-politično društvo Celovškemu magistratu dopisovalo slovensko, ni se to zgodilo iz nagajivosti, ampak oni pišejo v tistem jeziku, kterega bolje znajo, in to je slovenski. Ko bi to obveljalo, da se mora na uradnije samo nemško pisati, potem bi tak, ki ne zna dobro nemško, ne smel postati ne župan, ne šolski načelnik, sploh nič veljavnega, in če bi bil tudi še tako pameten, spreten in pošten mož. Ali bi to ne bila velika krivica?! Ako je pa uradnik prisiljen, s slovenskim ljudstvom občeovati v slovenskem jeziku, s tem se mu ne godi nobena krivica, saj je tudi iz slovenskih davkov plačan.

Če je gospod Abram dobil imenitno službo,

gotovo se to ni zgodilo zato, ker je Slovenec, ampak, ker ima glavo in sposobnost za to. Če je bil že dvorni svetovalec, smemo pač soditi, da je prebrisana glava, vsak ne prileze tako visoko. Ako pa ima kak Slovenec zmožnost za to, zakaj bi ne smel dobiti višje službe? Ali so mar tiste samo za Nemce? Slavni general Radecki je bil tudi Čeh in je Avstriji veliko pomagal; in še mnogo drugih slavnih Slovanov so postavili na visoke službe, ker so jih tam potrebovali. Vsacega je treba tje postaviti, kjer je najbolj sposoben, naj bo že potem Nemec ali Slovenec. To je le nemška domišljavost, da bi Slovenec ne bil vreden boljše službe!

Najbolj smešno je pa to, da se jezijo zavolj St. Jakobske šole. Če je slovenska občina dobila slovensko šolo za svoje slovenske otroke, kaka krivica se s tem godi Nemcem? Saj mi ne bomo nemških otrok tlačili v St. Jakobsko šolo! Koroške Slovence pa opozarjamo na ta dogodek. Kdor ima kaj zdravih možgan v glavi, bo vsaj zdaj sprevidel, iz kterega namena nam usiljujejo nemške šole: Do zdaj so zmirom pravili, da nam urivajo nemške šole le „iz ljubezni do Slovencev“, katerim je bojda strašno veliko pomagano, če se nemščine naučijo; da bi pa Nemci sami kaj dobička imeli od teh nemških šol med Slovenci, tega do zdaj še niso povedali, temveč zmirom tajili. Zdaj pa na enkrat upijejo, da se je Nemcem strašna krivica (!) storila, ker so St. Jakobčani dobili slovensko šolo; — toraj morajo od nemških šol vendar kak dobiček imeti?! Mi to že davno vemo, da jim ni za družega, ko Slovence ponemčiti in tako vso deželo v nemško oblast dobiti, vse boljše službe pa Nemcem podeliti, slovensko ime in slovenski jezik pa zbrisati iz Koroške dežele. Ko bi ne imeli tega namena, kaj bi jih potem toliko pekla ta uboga St. Jakobska šola, saj vendar nemškim kmetom ne dela nobene škode! Ti ljudje si mislijo, da Slovincem krivico delati to je njih pravica; in če se enkrat Slovincu pravica pokaže, upijejo kakor žrjavi in pravijo, da se je Nemcem krivica zgodila.

Radovedni smo, kaj poreče vlada na to upitje. Ko bi se Taaffe podal, potem se bo Slovincem nekaj časa huda godila. Pa avstrijski národi si bodo roke podali in nemško-liberalno nasilstvo zopet ob tla vrgli. Slovan gre na dan! Vsaka sila do vremena!

Združenje Slovencev.

(Dalje.)

Ravno tega mnenja so Tirolci, ki ne spustijo iz rok južnega (laškega) dela dežele, in Poljaki, ki hočejo vladati vso Galicijo in bi radi še Bukovino. Ako toraj tirjamo „Slovenijo“, to je deželo izrezano iz več dvojezičnih dežel, imamo zoper sebe: 1. Čehe, 2. Poljake, 3. Tirolce, 4. primorske Nemce; nazadnje pa 6. tudi Madjare. Kdo bi nas pa podpiral pri tej težnji? Ne živa duša! Kajti še liberalni Nemci, ki vendar Češko razrezati želijo, nočejo o taki delitvi niti besedice slišati, kedar pride govor na Štajersko in Koroško. Tukaj imajo večino in Slovencev ne spustijo iz krempljev. Pomisliti nam je pa tudi, da je naš cesarski dvor preveč konservativnega mišljenja, da bi se podal v tako novotarijo in stare dežele začel razrezavati po načelu národnosti. Ako Avstrija to načelo kot „države stvarjajoče“ (staatenbildend) pripozna, potem sama sebi odreče pravico do obstanka, ker bi morala potem dosledno Nemce Nemčiji, Lahe Italiji, Rusine Rusiji, Rumunce Rumuniji, Srbe Srbiji odstopiti, tako da bi jej samo Madjari, Čehi, Poljaki, Slovaki, Slovenci in Hrvati ostali.

Ako vse to premislimo, moramo pač do spoznanja priti, da je sanjanje o „Sloveniji“ čisto prazno in brez upanja do uresničenja. Ta majhna „Slovenija“ v sedanjih jezikovnih mejah tudi nikakor ni naša prava in cela domovina. Kajti že zgoraj smo omenili, da je naša starodavna domovina Korotan, ki je obsegal celo Koroško in celo

Štajersko. Naša misel in želja mora tedaj Korotan biti od Smerečnika (Semeringa) do jadranskega morja, tisti stari Korotan, kterega so vladali nekdanji slovenski neodvisni knezi, korotanski vojvode. S silo in nadležnostjo se je severni Korotan počasi ponemčil, pa vsi ljudje tam niso Nemci; oni so le mešanica iz slovenskih Korotancev in nemških priseljencev, ki so se v teku stoletij priselili v Korotan in domačemu prebivalstvu svoj jezik usilili. Veliko število pristno slovenskih rodbinskih imen še danes priča, da teče v „nemških“ Korošcih in „nemških“ Štajercih morda več slovenske, kakor nemške krvi. Ne bojmo se toraj teh svojih bratov po krvi, če prav zdaj drug jezik govorijo; združimo se z njimi v svoji nekdanji starodavni ljubljeni domovi, v „Korotanu“! Ako nočejo biti „Slovenci“, pa korotanskega imena se ne morejo braniti, in kedar enkrat do spoznanja pridejo, da je bil stari korotanski jezik slovenski jezik, potem se morda tudi tega jezika ne bodo branili, ampak se ga (vsaj mlajši) zopet naučili.

To je nekako domišljeni pogled v našo bodočnost. Da pa ne vzbudimo preveč strahu, zamoremo se za prvi čas zadovoljiti tudi z imenom „notranja Avstrija“, ki bo morda pri Nemcih in pri merodajnih krogih več milosti našlo, kakor ubogi „Korotan“, ki bi Nemce preveč spominjal na stare storjene krivice. „Notranja Avstrija“ pomeni tedaj združenje Štajerske, Koroške, Kranjske in Primorske v eno deželo. Ako enkrat to na svoj program zapišemo, bomo lahko dobili mnogo močnih zaveznikov, v prvi vrsti Čehe, Poljake in Tirolce. Kedar Čehi svoje državno pravo dobijo, bodo tudi Poljaki Bukovino, Tirolci pa Predorlovo dobili, in

če bomo s temi v zvezi, bodo skrbeli, da mi dobimo svoj Korotan, to je „notranjo Avstrijo“. Tak program nam omogoči skupno delovanje z avstrijskimi Slovani, namreč s Čehi in Poljaki. Dokler se pa držimo misli o „zedinjeni Sloveniji“, smo le zavezniki nemških Nemcev, najzagrizenejših nasprotnikov slovanstva, kajti tudi oni hočejo razrezati Češko na dvoje, kakor „slovenijanci“ Koroško in Štajersko.

Mnogi se plašijo in pravijo: „v tej skupini bomo Slovenci vsaj v deželnem zboru v manjšini“. To pa ni res; treba je skrbeti samo za pravičen volilni red. Nemcev bi bilo v tej deželi en milijon, Lahov in Furlanov 250.000, Slovincen 1.200.000, Hrvatov 120.000. Pri pravičnem volilnem redu bomo toraj na blizo enako močni, ako stojijo vsi Nemci in Lahi na eni, vsi Slovenci in Hrvati pa na drugi strani. To se pa nikoli ne bo zgodilo. Konservativni Nemci iz gorenje Štajerske bodo vselej rajši z nami glasovali, kakor z liberalnimi Nemci. Za Furlane se tudi ne vé, če bodo res vedno z liberalci vlekli; saj so zadnjič konservativca Jordana v državni zbor izvolili. Še to se ne more reči, da bodo Nemci in Lahi zmirom skupno in složno postopali. Na vsak način pa bodo Slovenci v tej skupini tako močni, da se ne bodo dali tlačiti in ob svoje pravice spravljati, kakor zdaj na Koroškem ali v Istri. Mi pa še upamo, da se bo v nekaj letih slovenski in hrvaški živelj v tej deželni skupini tako pokrepčal, da bo v skupnem deželnem zboru stalno večino zadobil. Volilen red pa si mi mislimo tak: volilne predprave graščakov in mestjanov se odpravijo: dežela se razdeli v volilne okraje ne gledé na to, ali tisti ob-

Dopisi prijateljev.

Slovenci! Zakurite na večer 4. julija v čast slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu po vseh slovenskih gorah in planinah prav mnogo kresov.

Iz Vrbo. (Čast, komur čast.) Na dan sv. Alojzija se je zbralo okoli 50 odličnih rodoljubov, častitih duhovnikov, posvetnih gospodov in kmetov, iz vseh krajev koroške dežele na Malem Strmcu nad Vrbskim jezerom. Pri skupnem obedu se je praznoval god našega zaslužnega rodoljuba gospoda Alojzija Legata. Med obedom so slavljencu izročili trije kmetje, Matija Wutti, zastopnik gornjih, župan St. Jakobski Kobentar, zastopnik srednjih, in Petek iz Črne, zastopnik spodnjih krajev slovenske Koroške, zlat prstan kot vidno znamenje ljubezni in hvaležnosti. Prstan je okrašen s tremi dragimi kameni, ki imajo slovenske barve, to so rubin, safir in briljant; na znotranji strani pa nosi napis: „Dar koroških Slovencev. 18²¹/₆ 92.“ Prstan je jako okusno in v polno zadovoljnost naredil g. Fran Šetřil na Dunaju (VI. Mariahilferstrasse 79.), tako da tega umetnika lahko priporočamo slavnemu občinstvu z dobro vestjo. Razdelil se je tudi med udeležence tiskan spominek z dvema pesnicama, ki sta bili zloženi baš za to priložnost. Tisek je jako lepo in lično oskrbel gosp. Dragotin Hribar v Celju. — Med raznimi napitnicami in prekrasnim petjem četvorice vrlih pevcev minil je prehitro dan, ki je pokazal, kako časté hvaležni koroški Slovenci zaslužne svoje može. To častno priznanje bode gospodu Legatu gotovo v zadovoljevanje za mnogo prebitih bridkosti in v spodbujanje za nadaljno plodonosno delovanje na korist koroškim Slovincem. Bog ga ohrani še mnogo let čilega in zdravega tužnemu Korotanu!

Iz spodnje Rožne doline. (Javno vprašanje do g. Ghona, deželnega in državnega poslanca.) Vaša stara navada je, da se vselej oglašate, kedar eden ali drugi slovenskih poslancev omenja nas koroških Slovencev in krivic, ktere se nam godijo. Ne pustite jih v miru nadaljevati svoje govore, ampak kaj radi se vmešavate tudi v dokaj jalovimi opazkami. Tako ste storili tudi v seji deželnega zbora, dne 28. marca t. l., povodom šolske debate. Ko je slovenski poslanec g. Fr. Muri prosil, da naj šolske oblasti s slovenskimi učitelji nepristransko postopajo, da ne bodo morali le-ti vsi počasi iz dežele bežati in je tudi nemški gospodi postregel z nekterimi imeni, niste mogli molčati, ampak oporekali ste ter zaklicali: „Učitelji gredo iz dežele zavoljo boljših plač, a ne zaradi narodnostnih razmer.“ Sedaj Vas pa pozivljamo, da odgovorite kot mož-poštenjak na sledeča vprašanja:

1. Ali je bivši ravnatelj meščanske šole v Celovcu g. Tomaž Klančnik tudi zavoljo boljše plače zapustil Koroško ter vsprejel v Trstu službo navadnega učitelja?
2. Ali ima Koroška še mnogo takih vestnih, izobraženih in izvrstnih pedagogov, kakoršen je bil g. Klančnik?
3. Ali in kaj se je vkrnilo, da bi se bila ohranila deželi tako izborna učiteljska moč?

segajo mesta ali vasi; vsak, ki plača vsaj 5 gld. direktnega davka je volilec, naj bo že graščak ali mestjan ali kmet. Volilni okraji naj se naredijo po narodnosti, da ne bodo v kak volilni okraj skup zmešane slovenske in nemške ali slovenske in laške občine. Vsak volilni okraj naj bi štel okoli 20.000 duš, potem bodo Nemci imeli 50, Slovenci 60, Hrvatje 6, Lahi pa 12 poslancev. Slovenci in Hrvatje skupaj bi jih imeli 66, Nemci in Lahi skupaj pa 62, toraj Slovani večino. Veliko bi se na teh številkah ne dalo spreminjati; sploh pa bi se večina ne delala po narodnosti, ampak po političnih nazorih. Strah pred majoriziranjem je tedaj čisto prazen. Ko bi enkrat to deželo imeli, potegovali bi se za razširjenje njene samouprave: šolstvo, sodstvo, politično upravo, to bi lahko dežela sama oskrbovala. Potem bi uradnike nastavljal deželni odbor, domači sinovi bi lahko doma službe dobili in bi jih nihče ne pošiljal v Šlezijo in Bukovino, kakor se zdaj včasih zgodi; in ne bi bilo treba v naših pisarnah gledati Judov, Prusov, nemških Pemcev in od vseh vetrov nanešenih uradnikov, ki našega jezika ne umejo. V vseh srednjih šolah pa bi bila nemški in slovenski jezik obligatna, tako da bi se tudi korotanski Nemci navadili nekoliko slovenščine. (Dalje sledi.)

Smešničar.

Pravična jeza. Sodnik k zatožencu: „Ko ste se prepričali, da ste nabili nedolžnega, zakaj pa ste mu dali še zausnico?“ Zatoženec: „Prosim iz jeze, da nisem dobil v roke pravega.“

Pričakujemo odgovora! Ako nam pa na le-ta vprašanja odgovoriti nečete ali ne morete, pa hočemo o tej stvari obširneje pisati in povedati, zakaj da je bil omenjeni učitelj-veščak prisiljen, zapustiti svojo domovino, — ktero je iskreno ljubil, — in ž njo tudi boljše službo. Se ve, da to ne bode enemu Vaših ljubljencev izmed Celovških mogotcev posebno prijetno, a zahvali naj se Vam, ki nas s svojimi povsem nepotrebnimi opazkami silite, objaviti celo stvar, ki ne dela baš velike časti omenjenemu Vašemu ljubljencu.

Iz Guštanja. (Kako so trije „šac“ kopali in našli.) Se se najdejo ljudje, ki vsem vražam verujejo in se pustijo za nos zvoditi. Tukaj so enemu v glavo vtepli, da je pri Herzfeldovi kapeli zaklad ali „šac“ zakopan. Ta je vzel še enega seboj, in tisti, ki si je to šalo izmislil, je šel tudi z njima, in so začeli kopati. Mnogo ljudi pa, ki so za to norčarijo vedeli, so šli za njimi in upili in kopače strašili. Nazadnje je kopače res strah obšel in so pobegli. Pa spet so se skesali in prišli nazaj kopat. In zdaj so res našli lonec, kterege je začetnik te šale prej tja zakopal. Eden kopačev pa je pisker brž pod jopič stisnil in tekel domov. Žena ga je pa zmirljala: „Kakšnega vraga si pa prinesel, da tako smrdi?“ Ko je v pisker pogledala, bile so same grde, smrdljive reči in en par starih krajcarjev. Mož in žena sta se potem kregala, drugi ljudje so se pa smejali.

Iz Ljubljane. (Družbe sv. Cirila in Metoda) podružnica za Slovenjigradec in okolico je imela 24. aprila t. l. svoj letni občni shod. Da je bilo zborovanje živahno, smemo sklepati iz ogromnega števila udov; podružnica ima 19 ustanovnikov, 143 letnikov in 400 podpornikov, skupaj torej 562 udov. To vseobče zanimanje za našo družbo je vzbudilo načelnštvo na jako hvalen in iznajdljiv način: s tem namreč, da je lansko leto enajstkrat zborovalo v raznih župnijah svojega družbinega okraja. V načelnštvo so zopet izvoljeni g. A. Ostrožnik, župnik v Pamečah, prvostanik; g. F. Vidmajer, kaplan v Staremtrgu, tajnik; g. J. Stanonik, poslovođa v Slovenjemgradu, blagajnik; kot namestniki pa: g. J. Farsky, tovarnar v Slovenjemgradu; g. M. Šmit, učitelj v Podgorji in g. F. Hajtnik, obrtnik v Pamečah. — Po številu udov in po vnemi se odlikuje tudi vrla naša podružnica za Beljak in okolico, ki je zborovala že 2. februarja t. l. Navzoči udje so prosili večih zbirk knjig, zlasti katekizmov in molitvenikov za tamošnje slovensko mladino, ker so prepričani, da bodo obrodile v nežnih srcih žlahten sad prave ljubezni do Boga, cesarja in mile materinščine. Načelnštvo pripravlja za veliko skupščino nasvet, kako bi bilo mogoče ustanoviti po raznih krajih na Koroškem nekakih nadaljevalnih tečajev, v katerih bi se po enkrat ali dvakrat na teden poučevala šoli odrasla mladina v raznih za življenje važnih predmetih. — Od podružnice za Trbovlje in okolico smo prejeli zelo veliko svoto, namreč 150 gld. Pač nam je znamenita doposlantina znak gorkega domovinskega čutja Trboveljskih Slovencev. — Družbi so še darovali: g. Fran Čargo iz vesele Tolminske družbe 11 gld., obrtniško pomočno društvo v Ljubljani 10 gld., g. Ivan Rebek, ključavničarski podmojster v Ljubljani, za piruhe in ob raznih prilikah povodom stav nabranih 5 gld. 30 kr., gg. blagajnik Dragotin Žagar in oficijal Fr. Triller 5 gld., vesela družbica v Bistri po g. A. Švigelji iz Borovnice 1 gld. 80 kr. — Znamovanim podružnicam želimo v izgled drugim — še vedno veselejšega napredka; za poslano svoto, nektre iz delavnih in obrtniških rok, pa izrekamo iskreni: Bog povrni. Bog daj srečo!

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Iz Solčave. (Živinska razstava.) Solčava je znana radi svojih gorskih velikanov, med kterimi je Ojstrica najvišja; v njenem znožju izvira v Logarske dolini bistra Savinja, ki znozi vsako leto mnogo lesa na svojem mokrem hrbtu k pilam v polje, in od pil flose na Savo in Donavo. A ne misli mi dragi bralec, da Solčava ne dela drugega, kakor da gojzde posekava, nikakor ne, tudi svoje strmine marljivo obdeluje in dokaj živine redi. Leta 1890. se je naštel v tej mali fari poleg 650 koz okoli 1800 ovac, in čez 1000 govejih repov. Res niso vse naše krave izborne molznice, in nimajo vsi volički vzornih rogov, tudi ovce niso pohvaljene španske, vendar bi radi Solčavani pokazali svojo živino. V ta namen smo imeli v Solčavi dné 25. rožnika živinsko razstavo. Namen razstave je bil, da bi se živinorejci vnemali za umno živinorejo. Za prav lepo ovčjo, govejo in konjsko živino je c. k. kmetijska družba v Gradcu odločila po prizadevanju g. pl. Haupta 150 gld. in je obljubil slavni okrajni zastop Gornjegradski 50 gld., Solčavska občina bo pa darovala 50 gld.

Iz Paške doline. (Neródnó namesto národnó.) Dobili smo savinjsko železnico, ki drži po samih slovenskih krajih, zato nas pa žali, da so napisi na kolodvorih samo nemški. Nas pa še nekaj družega žali, namreč da so naš kolodvor krstili

„Rietzdorf“, to pa na prizadevanje našega župana. Naše središče je vas Št. Martin, kjer je farna cerkev, šola in zdaj tudi pošta, ki se pa zavolj kolodvora „Rietzdorf“ imenuje. Vrh tega je Št. Martin precej bližje kolodvoru nego Rečiška vas „Rietzdorf“. Zato smo vsi želeli, naj se naša postaja imenuje „Št. Martin na Paki“, pa nam ni obveljalo. Ako jim je to ime predolgo, naj bi pa na kratko „Paka“ rekli, kakor se naša rečica imenuje. Saj je tudi na Kranjskem postaja „Sava“. Ime „Paka“ in „Paška dolina“ je znana daleč okrog zavolj svoje vinske kapljice. Za „Rečiško vas“ ali „Rietzdorf“ pa nihče ne ve, saj je čisto neznatna vas. Še pomote se godijo: pisma, namenjena za nas, grejo včasih v Rečico (Riez) v gorenji savinjski dolini in se morajo potem v Rečiško vas (Rietzdorf) nazaj poslati. Zato pa vsi razun „Rietzdorferjev“ želimo, naj ta postaja „Rietzdorf“ zgine in naj se spremeni v „Paka“ ali pa „Št. Martin“. Še tujei kažejo na Št. Martin in prašajo: „ali je to Rietzdorf?“

Iz Dubice v Bosni. (Raznotero.) Že dolgo ni „Mir“ nič povedal o Bosni, zato Vam jaz sporočim kaj malega. Najprej moram izreči svoje veselje, da se je „Mir“ razširil in povečal, da ložej brani svoje zapuščene rojake. Ne podajte se, koroški Slovenci, prišli bodo tudi za vas boljši časi! Tudi tukaj v Bosni je bilo včasih hudo za kristjane. Zatirali so jih Turki brez usmiljenja. Pa kristjani so svoji veri zvesti ostali in trdno v Boga zaupali, in res so dočakali dan rešitve. Zdaj so svobodni v svoji veri, in tudi tujega jezika jim nihče ne usiljuje: uradnije pišejo tukaj večjidel po hrvaško in srbsko, kakor ljudstvo govori, nemščina se le malo rabi. Tudi šole so v domači besedi. Po verah so pa šole ločene, Turki imajo svoje šole, katoličani svoje in staroverci (pravoslavni) spet svoje. Tako je tudi prav. Volitev tukaj nemamo nobenih, tukaj nemamo nič političnih pravic; pri nas se le to zgodi, kar cesarske oblasti ukažejo. Za kmeta je tukaj slabo. Avstrijska vlada je Turkom vso zemljo pustila, kakor so jo prej imeli. Krščanski kmetje imajo tedaj svojo zemljo le od Turka v najem ali zakup (štant) in morajo za to eno tretjino pridelkov odrajtovati, tako je Turek še zmirom gospod, ker se mu živež vkup nosi, čeravno nič ne dela. Zraven tega mora kmet še desetino plačevati. Tudi živinska kuga nas je nekaj časa trpinčila. Kmeti so vsi obupani. Če prav kaj pridelaj, saj še kupca ni, da bi kupil. Če pa hočeš sam kaj kupiti, tudi ne dobiš. Sadjja je tukaj malo, le češplje se še najbolj sadijo, pa tudi dobro rodijo. Detelje prej še poznali niso, to smo jim še le mi Avstrijci prinesli. Naselnikov imamo tukaj vse sorte: Nemce, Slovence, Hrvate, Jude, Pruse. Letos smo tudi Sloake dobili. Za Pruse (Prajze) ljudje nič ne marajo, ker pravijo, da so hudobni. Zato jim Turki še zemlje nočejo prodajati. Cena zemlje zmirom raste; pred 5 leti se je dobilo oralo še za 25 gld., zdaj velja 100 gld.

Politični pregled.

V nemškem Št. Vidu je bil nedavno shod obrtnikov, pri katerem sta govorila protijudovska poslanca Schneider in Schlesinger. Govorilo se je o novem denarju in mnogih drugih rečeh. Koroški liberalni (judovski) listi obirajo ta dva gospoda iz Dunaja, ker ne trobita v liberalni rog. Mi upamo, da je seme zasejano, in da bo kmalo konec nemško-liberalnega gospodstva na Koroškem. Ker nemški konservativci nič ne storijo, moramo biti veseli, da vsaj antisemiti na Koroškem led lomijo. — Na Hrvaške me je vedno lepše. Ogerska vlada je razpustila zagrebski mestni zbor. Narodnim Hrvatom je vzeto zadnje zavetišče. Mi mislimo, da to ne bo imelo dobrega konca. — To je dobro, da se naša politika na Ogersko pomika. Poprej so liberalci zmirom rekli, da brez skrbi Slované zatirajo, ker se na Ogerskem nič bolje ne godi. Zdaj se pa tudi tamošnji národi zbujaajo. Nedavno so Rumunci poslali deputacijo na Dunaj, zdaj bodo ravno to storili Slovaki. Da Srbi in Nemci (Saksonci) niso zadovoljni, to se že davno vé. Počasi pride vse na vrsto; Slované bo prost in spoštovan takraj in onkraj Litve. — V zadnjem času je bilo v nemških časnikih veliko govora o Slovincih. Reklo se je, da nam vlada preveč milosti skazuje, o kterej pa mi nič ne vemo. Nemško-liberalni petelini hočejo celó nek političen shod v Gradcu sklicati, kjer se bodo posvetovali, kako bi nas Slovence prej ugonobili. Nekoliko kričačev bo tam govorilo, mi Slovenci bomo pa še naprej živeli. — Za katoliški shod v Ljubljani se delajo obširne priprave. Mi želimo, da bi se tam prava in resna beseda govorila tako za katoliško vero, kakor za naše národne pravice in ljubo našo slovensko domovino. — V Brnu na Moravskem je bila te dni strelska slavnost. Sam svitli cesar so se je udeležili. To je že prav, pa cela reč je imela bolj nemškutarsko lice. Moravska dežela je večjidel

slovanska in veselice bi morale tudi take biti. Dr. Kathrein, tirolski katoličan in podpredsednik državnega zbora, je dobil od sv. Očeta red sv. Gregorja. Srečna taka dežela, kjer tudi omikani stanovi gorijo za sv. vero. — Slovenski poslanec Pfeifer se je v državnem zboru oglasil za Belokranjce, katerim je toča vse pobila. Naj bi njegova prošnja ne bila zastoj! — Na Češkem so še vedno prepri med Staro- in Mladočehi. Češki narod pri tem nema nobenega dobička.

Francoska liberalna vlada še vedno preganja škofo, kateri so svojim vernikom priporočali, naj volijo katoliške moše za poslance. To bo morda dobro za katoliško reč, kajti naša vera hoče imeti mučenike, in bolj ko se preganja, bolje procvita! — Tudi med Nemci so še dobri katoličani. Nedavno so imeli katoliški shod v Fuldi, kjer je pokopan sv. Bonifacij, apostelj Nemcev. — Davno znani nemški knez Bizmark je bil te dni na Dunaju. Velika množica takih nemških Avstrijancev (!), katerim je pogoreli Bizmark svitla zvezda za nemško predrznost, so ga pričakovali na kolodvoru. Bila je taka gnječa, da je bil sam Bizmark v stiski; dvanaest so jih zaprl, ker so bili za Bizmarka tako vneti, da so še naše redarje naskočili in jih pretepali. Pri tej priliki so pač naši liberalni Nemci jasno pokazali, kako puhlo je njih po listih toliko hvalisano avstrijsko domoljubje. — Princ Koburžan Ferdinand, knez bolgarski, je bil nedavno v Londonu in so ga slovesno sprejeli. Kaj je imel tam opraviti, se ne ve. Ruse pa to potovanje prinčevu malo jezi, ker mislijo, da jim mora bolgarski knez pokoren biti. Res je sicer, da so Rusi Bolgarijo osvobodili, pa vendar se mora Bolgarom toliko svobode pustiti, da si izvolijo za kneza ali kralja, kogar hočejo. Bolgari sami bi pa morali gledati tudi na to, da si izvolijo za svojega kneza moža iz svoje krvi — Slovana, — ne pa tujca Nemca. — V Venezueli, mali deželi v Ameriki, je bil punt. Puntarji so zmagali. — Laški kralj Humbert je bil te dni v Berlinu pri nemškem cesarju. Sprejeli so ga z veliko častjo. Trodržavna zveza je danes še trdna; pa na Laškem je veliko ljudi, ki jej nasprotujejo.

Gospodarske stvari.

Precej se spominjajte ob toči in drugih uimah nove postave o odpisu davka.

Kolikokrat se zgodi, da dobimo novo postavo, o kateri pa po več let ničesar ne zvedo občinski predstojniki, še manj pa posamezniki. Vsled tega trpi marsikdo veliko škodo, bodisi da zamudi kak obrok, katerega velepa postava, ali pa pride v kaznen, ne da bi vedel kako.

Izmed takih postav, ktere so kmetovalcem, če jih poznajo, na veliko korist, je nova postava o odpisovanju davka ob vremenskih uimah ali ne-zgodah. Ta postava je dobila najvišje potrjenje, bila razglašena v uradnem Dunajskem listu, toraj je že pravoveljavna.

Postava, za katero gotovo pride tudi zvršilna naredba, je preobširna, da bi jo razglasil v našem listu. Omenjamo le, da veli te postave prvi paragraf, da se mora odpisati davek, kedar so toča, voda ali ogenj uničili pridelke, in da se to zgodi ob gotovih razmerah, na prošnjo do visok. c. kr. finančnega ministerstva tudi tedaj, ako je pridelek uničen vsled slane, suše, deževja, mrčesa, miši, strupene rose in vsled grozdne gnjilobe.

Ako se oziramo na to, da so poročila o škodi po toči zelo mnogobrojna in da se vse take in enake škode utegnejo v prav kratkem času zopet ponavljati, potem je kmetovalcu dolžnost, da se pouči o vsem, kar mu more koristiti ob taki nesreči. Po škodi mora kmetovalec precej naznaniti svoje zahteve. Navadno je prizadetih več posestnikov, cele občine ali pokrajine, zato je dobro skupno in enotno postopanje.

Ob vsaki škodi narédi v osmih dneh, še bolje pa je, če poprej, naznanilo o škodi do pristojnega okrajnega glavarstva ali lokalne davčne komisije. Ako pozneje naznanijo, zapade ti pravica do odškodnine. Pri pismenih naznanilih ne štejejo prejemnega dneva. Ako je prizadetih več posestnikov, potem morejo naznaniti škodo skupno po zastopniku, kateri pa mora imeti v ta namen pooblastilo od vseh. Tega pooblastila ni kolekovati. Pa tudi občinski predstojnik lahko naredi naznanilo, in sicer brez pooblastila, ker njega itak smatrajo za občinskega zastopnika.

Toliko na znanje bralcem tega lista o tej novi postavi.

Kedar je naznanilo že odposlano, potem vrši nadaljne obravnave dotična gosposka, kakor to postava velepa. Važno je, da naznanite vsako škodo o pravem času in na prav način. Samo ob sebi se ume, da naj se razumni in pametni kmetovalci izkušajo s postavo okoristiti kolikor mogoče, ker

postava je narejena na korist kmetovalcu, ne pa na korist davčnega urada.

Kako nam lastovke koristijo? Važno je za kmetovalca, da pozna sovražnike in prijatelje svoje. Velika prijateljica mu je lastovka. Nastopne številke dakazujejo, koliko sovražnikov lastovka kmetovalcu pokončava. Dvojica lastovk leta 16 ur na dan, in vsaka lastovka donese mladičem hrane povprečno 20 krat vsako uro, obe skupaj kakih 600krat vsak dan. Ker prinaša vsaka po 10 do 20 mrčesov, ugonobita jih obe 6400. Za svojo hrano potrebuje stara dva 600 muh in mušic. Ena lastovičja družina pokonča torej na dan po 7000, na mesec po 210.000 škodljivih mrčesov. Če stara dva potrebuje prvi mesec, ko sta še sama, 30.000 mrčesov, potrebuje sedmoglava lastovičja družina celo poletje 576.000 mrčesov. Če pride v kako vas le 100 lastovk, porušijo s svojim zarodom vred vse poletje čez 57 milijonov mrčesov.

„Kmet.“

Novičar.

Na Koroškem. Učiteljske službe so razpisane pri Jezeru, v Libužah in Velikovu. — Rodoljube koroške, ki hočejo na predvečer sv. Cirila in Metoda kresove prižgati, opozarjamo, da ne bodo imeli kakih sitnostij, da si morajo poiskati dovoljenja od župana, posebno za streljanje. — V škofovem vrtu v Celovcu so napravili veselico za samostan v Kazizah, kjer nune izrežajo zapuščene deklice. — Posojilnica v Prevaljah je imela že prvi dan 3187 gld. prometa. — Živinski sejmi marca julija: 2. julija v Železni Kapli in Wolfsbergu; 4. v Trbižu; 12. v Libeličah; 13. v Kotljah; 25. v Št. Lenartu pri Pustriici; 26. julija v Rojah pri Št. Pavlu. — Tabačna trafika se dobi v najem v Velikovu. Ponudbe do 13. julija. Več se izve pri davkarji v Velikovu. — Citrašem priporočamo ravno izišli „Venec slovenskih pesmij“, uglasbil g. Mešiček. Dobi se v Brežicah pri Schwentnerju. — Podkloštom se je ustrelil c. k. državne železnice uradnik Samec. — Pogorel je Žerjav v Podkraju pri Prevaljah.

Na Kranjskem. Pri Vrhniki so staro barko iz močvirja izkopali. — Po raznih krajih Kranjske se napravljajo shodi, da se pogovarjajo, kako se bodo udeležili katoliškega shoda v Ljubljani. — Zlato poroko je obhajal Nace Alič na Trati. — Ustreljenega so našli hlapca Zoreta v Lazih pri Kamniku. — Oblak se je vtrgal nad Orebovcem. — V Sori pri Medvodah je utonil uradnik Bohinc. — V Ljubljani je 5leten otrok pod voz prišel. Bil je precej mrtev. — Sv. misijon so imeli pod Lipo. — Hud vihar je bil v Vipavi. — V Blokah so našli podzemeljsko jamo.

Na Štajerskem. Za šolo pri sv. Marku pod Ptujem so dali svitli cesar 250 gld. — Pri Selnici so mrliča iz Drave potegnili. — V Ložnici pri Celju je strela hlapca ubila. — Nove zvonove so dobili v Lembahu. — V Ljutomeru so imeli občinske volitve, pri kterih so Slovenci to pot še podlegli, — a zadnjikat. V prvem razredu so nemškutarji zmagali le z dvema, v drugem pa z 9 glasovi večine. V tretjem razredu so zmagali Slovenci s 33 glasovi večine. V vseh treh razredih vkup je bilo nemških (nemškutarskih) volilcev 76, slovenskih 96. Ljutomer je tedaj slovenski trg, v kterem se nemškutarska klika le s hudo silo vzdržuje na krmilu. Kajpak so nemčurji svoje volilce zbobnali od vseh strani vkup: iz Maribora, Dunaja, Radgone itd. Celo prejšnji c. k. okr. glavar Ljutomerski, tamošnjim Slovencem „dobro“ znani baron Mac Nevin, ki je „častni“ član tamošnje občine, je iz Celovca poslal svoje pooblastilo, sev za nemčursko stranko! Tako je sedanji g. okr. glavar Celovski pokazal zopet svoje „prijateljstvo“ do nas ubogih Slovencev. Je pa bilo tudi treba njegovega glasú, kajti v prvem razredu so nemčurji zmagali le za dva glasa večine. Upamo, da bode pri prihodnji volitvi Ljutomerski tudi volilni glas g. c. k. okr. glavarja Celovskega, barona Mac Nevina — ki je prišel do volilne pravice v Ljutomeru kakor Poncij Pilat v Kredu, — ostal glas upijočega v puščavi! Zato bodo že poskrbeli vrli narodnjaki Ljutomerski. Slava jim! — V neki občini na Štajerskem umrla je lani posestnica, ki je imela 6 poslov, in sicer hlapca od l. 1847. do 1872., ko je umrl, tedaj 25 let. Deklo od l. 1840. do sedaj (51 let); dekle od l. 1860. do sedaj (31 let); hlapca in dekle od l. 1870. do sedaj (21 let); hlapca od l. 1873. do sedaj (19 let). Pač srečen je posestnik, ki ima takšne posle, srečni so pa tudi posli, ki imajo take službe! Kje se najde dandanes še kaj takega?

Na Primorskem. V Trstu sta si dva mlada človeka, brat in sestra, po 18 in 21 let stara, vzela življenje zavoljo revščine in glada! — Okoli Gorice je toča za sto tisoč goldinarjev škode naredila. — V Gropadi pri Bazovici je strela ubila kmečkega fanta.

Po drugih deželah. Za reveže v Pešti so dali svitli cesar 5000 gld. — Toča je hudo pobila po južni Moravi. — V Avstriji je 8.600.000 goved, 3.500.000 prešičev, 3.180.000 ovac, 1.540.000 konj, 1.017.000 koz, 58.000 oslov in 914.000 čebelnih panjev. — Na Dunaju je pri nekem požaru zgorela krasna slika „Jeruzalem in križanje Kristusovo“. Cenjena je bila na 150.000 mark. — V Karlovcu na Hrvaškem je neki vojak s sabljo posekal gostirja in gostirko, hlapca in dekle, ter potem denar odnesel, kar ga je našel. Pa že drugo jutro so ga dobili. — Povodenj imajo v severni Ameriki, kjer ste izstopili veliki reki Misuri in Misisipi. 1500 družin je moralo bežati iz svojih hiš. — V Benetkah so na dnu morja našli 400 let staro barko. — V Lipsiji je neka hišina nepričakovano podedovala en milijon mark. Bila je hči nekega grofa, ki ni bil oženjen. Ko je umiral, je zapazil, kako se njegovi žlahtniki veselijo njegove smrti. Zato se je dal na smrtni postelji poročiti; potem je naredil oporoko in vse premoženje zapustil svoji hčeri. — Rajni pruski cesar Viljem I. ubija ljudi še po smrti. V Kiffhausenu so mu postavljali kameniten spomenik, pa se jim je podrl in ubil 14 delavcev. — Potres na Japonskem je bil strašen. Več tisoč hiš se je podrlo, da je 200.000 ljudij brez strehe; več tisoč ljudij je konec storilo pod razvalinami. — V Pragi je bil star berač tožen zavolj odrtije. Ko so njegovo stanovanje preiskali, našli so denarja in vrednostnih papirjev za 450.000 gld. — K nekemu bankirju v Novem Jorku v Ameriki sta prišla dva potepuha in tirjala en milijon 200.000 dolarjev. Ko jih gospodar ni hotel dati, je eden teh potepov vrgel dinamitno bombo, da se je razletela in ubila 5 ljudij, med njimi tudi njega samega. Drugi lopov je ubežal. — V Vilni na Ruskem so nekemu trgovcu v vagonu dali take pijače, da je brž zaspal, potem so mu pa ukradli 40.000 rubljev, ki jih je imel pri sebi. — Največja barka je zdaj angleška vojna oklopnica „Rammillies“. Dolga je 380 čevljev, široka 75, visoka 44 čevljev. Na njej bo nastanjenih 665 mož. — V Bolgariji izhaja že nad 30 časnikov. — V Braziliji imajo namesto mačk neke vrste kače, da lovijo miši. — Nek mladi mož iz okolice Wieselburga na Ogerskem je bil 16 let v Ameriki in je prinesel 7000 gld. denarja, ko se je povrnil na svoj dom. Še lastna mati sina ni več spoznala, tako se je v 16. letih spremenil. Sin je hotel še en čas nepoznan ostati in je prosil za prenočišče, kar se mu je dovolilo. Ko je pa zvečer denarje štel, se je v materi lakomnost zbudila. Po noči je sinu z britvijo vrat prerežala. Ko pa zjutraj oče domov pride, je sina spoznal. Mati se tako prestraši, da mrtva na tla pade. — Srčen zajec je redka prikazen. Blizo Dunaja so pa pred kratkem lovili in enega zajca obstrleli. Ko pa pes za njim pride, se mu je zajec nasproti postavil in ga tako klofotal s sprednjima tacama, da je pes zbežal. Trikrat je pes nanj planil, pa vselej je moral bežati, dokler niso zajca do dobrega ustrelili.

Dr. Ublnu za odgovor.

Tudi o občinskem odboru na Radišah je dr. Ubl v letošnjem deželnem zboru zatrosil laž, da je isti svojo prvo prošnjo preklical, po kateri naj se v šoli na Radišah z nemščino še le potem začne, ko so otroci svojega maternega jezika v besedi in pismeno popolnoma zmožni postali. — Nas občinske odbornike je ta laž hudo zabolala, posebno ko smo v „Miru“ brali, da so deželni poslanci, ko so to laž iz ust dr. Ublna zaslišali, zaničljivo se nam posmehovali. Pa sram nas je tudi pred našimi lastnimi soobčani na Radišah, kateri so nas za občinske odbornike izvolili, ker ti bi nas lahko kot „fige-može“ sodili in zaupanje do nas zgubili. Naša lastna častna dolžnost tedaj od nas tirja, da očitno povemo, da to, kar je dr. Ubl o občinskem odboru na Radišah govoril, češ da je ta svojo prošnjo preklical, zares ni družega, kakor pa laž. Odbor nikoli ni in tudi ne bo svoje prošnje preklical, ampak ostane trdno pri tem, za kar je prosil. Odgovora na svojo prošnjo občinski odbor sicer dozdaj še besedice ni prejel, pa hoče še nekaj časa potrpežljivo počakati, upajoč, da se gospodom Nemcem v Celovcu vendar le posmilimo tudi mi kot njihovi, akoravno slovenski bratje na Koroškem, ter nam podelijo vsaj tiste drobtince, za ktere smo za naše uboge slovenske otroke ponižno prosili. Ako bi še teh drobtinc nam ne privoščili, ter našo prošnjo zavrgli, potem seveda moral bo občinski odbor pri gospodu ministru na Dunaju se pritožiti in postavne pravice si iskati. — Vam, g. dr. Ubl! pa občinski odbor, katerega niste le pred vsem deželnim zborom, ampak očitno pred vsem svetom na posmeh postavili, ravno tisti občinski odbor pove, da ta še ni tako ob vso svojo zdravo pamet prišel, kakor ste ga vi v deželnem zboru na sum postavili, ampak da on prav dobro ve in spozna, da kakor Nemec le v nemškem, Lah v laškem,

Madjar v madjarskem, tako tudi Slovenec le v svojem slovenskem jeziku zamore priti do tiste omike, ktera mu je potrebna, da doseže svoj časni in dušni blagor. Vsaj tudi, Vi gospod, gotovo niste po laškem, ali kakem drugem tujem jeziku, ampak le s pomočjo vašega maternega nemškega jezika toliko se omikali in izučili, da ste doktor postali, ali mar toraj mislite, da le pri Slovencu bo narobe? Pa naši ubogi kmetiški otroci bodo le teško doktorji ali drugi gospodje postali (in ako bi hoteli zares doktorji postati, to jim v šoli na Radišah gotovo ne bo mogoče), ampak naši otroci bodo, kakor so njihovi stariši, kmetje, rokodelci in delavci in ako se oni v naši ljudski šoli le Boga prav spoznati, pravično in pošteno živeti in pa v svojem slovenskem maternem jeziku gladko in umetno brati, pisati in računati in tudi pametno kmetovati naučijo, to jim bo gotovo veliko več koristilo, kakor pa par tujih nemških besed kramljati. Pitane vole in krave in pa svoje lepo žito (ako ga imajo) bodo v Celovcu gotovo tudi po slovensko prav lahko in dobro prodajali. Poslednjič pa naj tudi še vi, g. dr. Ubl, vedite, da Radišanom njih rod in njihovi otroci niso za par nemških besed na prodaj, ampak oni ostanejo, kar so do zdaj bili, — Slovenci, zvesti Bogu, cesarju in domovini.

Občinsko predstojništvo na Radišah.
Janez Korpič, župan.

Anton Ogriz, Šiman Šušnik, obč. svetovalec.

Duhovniške zadeve v Krškej škofiji.

Premeščena sta gg. Theod. Stufka, kaplan v Sokolovem, za provizorja v Mali Št. Vid, in Vojteh Krejči iz Št. Jakoba za kaplana v Meisselding. — Umrla sta č. gg.: Dominik Ritzinger, župnik v Malem Št. Vidu, dné 3. junija, in P. Korbinijan Maier, redovnik benediktinskega samostana Št. Peter v Solnogradu, oskrbnik Bitinjske komende, dné 19. t. m. N. v m. p.!

Dné 19. julija bode posvečenih 15 bogoslovcev iz četrtega leta in 6 iz tretjega leta. Koncem julija bode 20 duh. pomočnikov nastopilo pastirsko službovanje. Razpisan je II. kanonikat v Gospodstvu in fara Mali Št. Vid do 26. julija.

Milost. g. knez in škof so dné 29. t. m., na praznik sv. ap. Petra in Pavla, birmovali v Pliberku in blagoslovili štiri nove zvonove.

Vabilo k besedi

ktero priredi podružnica sv. Cirila in Metoda za Pliberk in okolico na nedeljo sv. Cirila in Metoda dné 3. julija 1892 ob 3. uri popoldne v Šercarjevi gostilni v Šmihelu. Vspored. 1. Pozdrav predsednika. 2. Domovini, pesem. 3. Slavnostni govor. 4. Na planine, pesem. 5. Deklamacija. 6. „Kteri bo?“ Veseloigra s petjem. 7. Opomin k petju, pesem. 8. Živio. Šaljivi prizor. Dejanje vrši se v malem mestu na Slovenskem; čas sedanji. 9. Prosta zabava. — Vse ude in prijateljše naše družbe vabi prav prijazno k obilni udeležbi
načelnštvo.

Vabilo

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Črno in okolico bode imela 5. julija t. l. ob 2. uri popoldne v gosilni pri Matevžu svoj letni občni zbor po tem-le dnevnem redu: 1. Pozdrav predsednika. 2. Volitev odbora. 3. Volitev zastopnika za glavno skupščino. 4. Vpisovanje novih udov in vplačevanje letnine. 5. Razni nasveti. 6. Prosta zabava. — Prijazno so povabljeni vsi slovenski rodoljubi in zavedni Slovenci in vsi tisti, ki želijo pristopiti k imenovani podružnici.
Odbor.

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Libeliče in okolico napravi na dan sv. Marjete, t. j. 12. julija 1891, ob 2. uri popoldne v gostilni pri Čerabu v Libeličah svoj občni zbor po sledečem dnevnem redu: 1. Pozdrav predsednika. 2. Govor (gosp. Dragotina Hribarja iz Celja). 3. Volitev novega odbora. 4. Razni nasveti. 5. Petje. 6. Vpisovanje novih udov in vplačevanje letnine. 7. Prosta zabava. — K temu zborovanju najljubše vabi vse zavedne Slovence in Slovenke
odbor.

V a b i l o.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Št. Šteben in okolico v Ziljski dolini

bode imela v gostilni pri Lipšu na Plešiščah v nedeljo 17. julija 1892 ob 4. uri popoldne svoj letni zbor s sledečim sporedom: 1. Pozdrav načelnikov. 2. Petje. 3. Razni govori in nasveti. 4. Volitev novega odbora. 5. Vpisovanje novih udov in plačevanje letnih doneskov. 6. Prosta zabava. — Da se tega zborovanja udeleži prav veliko rodoljubnih Slovencev in Slovenk, želi in vabi najljubše
načelnštvo.

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Kotmaroves in okolico napravi v nedeljo dné 3. julija 1892, ob 4. uri popoldne, v Kramarjevej gostilni v Hodišah svoj zbor po sledečem dnevnem redu: 1. Pozdrav predsednika. 2. Slučajni govori in nasveti. 3. Sprejem in vpisovanje udov. 4. Volitev zastopnikov za glavno skupščino. Po zborovanju: Petje in prosta zabava. Prijazno vabi vse ude in prijateljše te družbe k obilni udeležbi
načelnštvo.

Zahvala.

Za moj imendan došlo mi je letos od raznih stranih toliko pismenih in brzojavnih častitk, da mi za ista ni mogoče vsakemu posebe pismeno se zahvaliti. — Storim tedaj to tem potom ter izrekam svojo najpristronejšo zahvalo vsem mojim prijateljem in znancem, ki so se me v ta dan spominjali; prav posebno pa se zahvaljujem še mojim predragim koroškim rojakom in bratom za poklonjeni mi dragoceni prstan, ki mi bode ostal drag spomin za vse čase svojega življenja. Tega nisem pričakoval in takega odlikovanja gotovo ne zaslužil. V Celovcu, dné 23. junija 1892.

Vekoslav Legat,

podpredsednik katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem.

Loterijske srečke od 25. junija.

Line	21	76	61	45	74
Trst	68	87	61	6	27

Tržne cene v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitru	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	6	37	7	96
rž	5	70	7	12
ječmen	—	—	—	—
oves	2	60	3	12
hejda	5	60	6	60
turšica (sirk)	4	—	5	—
pšeno	7	—	8	75
fižol	—	—	—	—
repica (krompir)	1	70	2	80
deteljno seme	—	—	—	—

Sladko seno je po 2 gld. 40 kr. do 3 gld. 70 kr., kisto 1 gld. 10 kr. do 2 gld. 30 kr., slama po 1 gld. 40 kr. meterski cent (100 kil). Frišen speh je po 65 do 70 kr. kila, maslo in puter po 95 do 110 kr. — Pitane vole plačujejo mesarji po 33 do 35 gld. stari cent.

Služba organista in mežnarja

pri sv. Jurju na Strmeu se odda s 1. dnem oktobra 1892. Več pové župnijski urad. (Pošta Vrba.)

Vsem svojim prejemalcem in znanim kmetovalcem po celem Koroškem

naznanjam, da sem se dné 1. maja 1892 preselil iz dosedanje prodajalnice „pri sladkornem klobuku“ Burggasse št. 12

na stari trg št. 19, četrta hiša od hranilnice, „pri zlatem vencu“.

Zahvalim se za dozdajno zaupanje ter zagotavljam, da se bom vselej potrudil, postreči ljudem z dobrim in frišnim blagom po najnižjih cenah. Z odličnim spoštovanjem

FERDINAND MUSSI.

KNEIPPOVO
zdravišče

AUEN-STOSIR

v Vrbi pri Vrbskem jezeru na Koroškem.

Zdravljenje po Kneippovem načinu pod vodstvom zdravnika. Vodne in solne kopeli. Nizke cene. Ceniki se pošljejo zastonj.

Tinktura za želodec,

ktero prireja **GABRIEL PICCOLI**, lekarnar „pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta, je mehko, učinkujoče, delovanje prebavnih organov urejajoče sredstvo, krepeča želodec, ter pospešuje telesno odprtje. — Razpošilja jo izdelovatelj v zabojčkih po 12 in več steklenic. Zabojček z 12 steklenicami velja gld. 1.36, z 55 steklenicami, 5 kilogramov teže, velja gld. 5.26. Poštnino plača naročnik. Po 15 kr. stekleničico razprodajajo lekarne v Celovcu Thurnwald in Egger, v Beljaku dr. Kumpf in Scholz, v Trbižu Siegel.

Red za točenje (Schank-Ordnung)

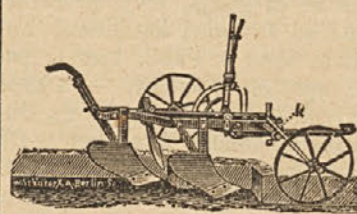
za županstva na Koroškem,

natisnjen v obeh deželnih jezikih (nemško-slovenski) in na željo nekterih občinskih zastopov založen, dobiva se (po 10 kr. iztis) v tiskarni družbe sv. Mohorja v Celovcu.

2000 kosov v delu.

Za najboljši uspeh jamči

tovarna **PH. MAYFARTH in dr.**

Normalni, patentirani, jekleni plug; mlatilnice na ročno gonjo ali pa na par; žitne čistilnice; slamoreznice; mečkalnice za krompir; oljarnice; peči s hranilnim ognjiščem za kuhinje in pranje.

PH. MAYFARTH in dr.

tovarna za stroje, poseben oddelek za vinarstvo in sadjarstvo, na Dunaju II/1, Taborstrasse 76. Ceniki zastonj. — Zastopniki se sprejmejo.

V založbi **L. Schwentner-jeve** knjigarnice v Brežicah je ravno izšel:

„Venec slovenskih pesnij“

za citre sestavil

Jos. Mešiček.

Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Jurij Treffer

na novem trgu šte. 12 v Celovcu,

naslednik **L. Heilingerja** blizo Dorerjeve kavarne, priporoča svojo bogato zalogo glaževine, porcelana, ogledalov, svetilnic itd. — Dober kup prevzame v delo ali popravo vsakovrstno glažarsko reč.

Osebe,

ki živé na kmetih, prihajajo z ljudstvom mnogo v dotiko, uživajo spoštovanje in zaupanje njegovo ter znajo slovenski pravilno pisati, zamorejo si o polletnih mesecih prisluziti lepe denarje, ako se hočejo marljivo lotiti poslovanja za stvar, ktere važnost je splošno priznana.

Kdor se zato zanima, naznani naj svoje ime in bivališče pod naslovom: **F. K. 12**, poste restante v Ljubljani.

Kmetija je na prodaj na Metlovi. Ima 20 oralov sveta in njive, ki so vse pri hiši okoli doma. Poslopje je novo in se prodá vse vkup za 2000 goldinarjev. Več pove posestnica Marija Mesner na Metlovi, pošta Doberlaves.

Tovarniško zalogo

nepremočljivih oblačil in storjenih pogrinal (plaht) ima

Janez Tschernitz v Celovcu.

Dunajske ulice (Wienergasse).

Dalje priporoča svojo veliko zalogo raznega sukna in tkanin,

toskina, peruvijena, kakor tudi

prtenine (platna) in kotenine v raznih oblikah.

Prodaja vse na drobno in debelo po nizkih cenah.